

רבי עקיבא

כלבא שבוע איש עשיר,

ידוע הוא בכל העיר.

לו בת אחת ויחידה:

רחל הצנועה והחסודה.

ראתה רחל את רועה צאן אביה,

הלא הוא אדם פשוט ושמו עקיבא,

ואף שהיה כבר בן ארבעים -

לא למד תורה כל השנים.

פנתה רחל אליו ואמרה:

על פניך נכרת נשמתך הטהורה!

אם אך תלך ללמוד תורה -

להתחתן עמך אסכים בשמחה.

שמע זאת האב ונדר:

"ממני לא תקבל מאומה" כך אמר.

גרשם מביתו בחרפה נוראה

ולא נתן כל נדוניה.

עזבה רחל את ארמון הפאר,

מוכנה על הכל לוותר.

באהל הדל לא היו אף כסאות,

ותבן שמש במקום מיטות.

ראה ה' בצערם

ושלח את אליהו לנחמם,

בלבוש עני דפק על דלתם,

מעט תבן הוא בא לבקשם.

התנחם עקיבא ואמר לאשתו:

"ראי מה גרוע מצבנו -

אפילו תבן אין בביתו

על מה להשכיב את אשתו."

ורחל, שהקריבה את כל עושרה,

שלחה את עקיבא ללמוד תורה.

אכן מתחיל הוא ללמוד במסירות,

בגיל כזה אין זה כה פשוט.

בדרכו לבית המדרש

אבן חלולה הוא פגש,

תמה וחשב: כיצד זה קרה?

וראה שמן המים היא נשחקה.

הסיק מסקנה ולעצמו אמר:

"הן ליבי לב בשר,

ודאי יצליחו דברי אלוקים

לחדור אל ליבי כטל חיים".

שתים עשרה שנים לביתו לא שב,

על למוד התורה שקד ישב,

עד שנהיה הוא כה גדול

ורבי עקיבא נקרא בפי כל.

החליט רבי עקיבא שהגיעה העת,

לביטו ישוב כעת.

בלווי של שנים עשר אלף תלמידים

הגיע לביתו, לאשתו ולילדים.

עוד בטרם נכנס לביתו, שמע

כיצד לאשתו אומר אדם רע:

"ראי מה עשה לך בעלך,

השאירך שנים רבות לבדך."

ואשתו הצדקת עונה בחכמה:

"הלואי ובקולי בעלי ישמע

וילמד עוד שתים עשרה שנה,

יעלה ויגדל בתורה".

שמע רבי עקיבא את הדברים,

על עקבותיו סב בלי הרהורים.

המשיך ולמד עוד שתים עשרה שנים

עד שהיו לו עשרים וארבעה אלף תלמידים.

כאשר עברו אף אלו השנים

שב רבי עקיבא ועמו התלמידים

כל יושבי העיר לעברו נדחקים,

את פניו הם מקבילים.

נדחקה גם רחל בין הבאים,

רצו להדפה התלמידים.

קרא רבי עקיבא: "הניחו לה

כי שלי ושלכם - שלה."

כלבא שבוע הגיע ובא

להתיר את נדרו הוא רצה.

סיפר לצדיק את ספורו

בלי שידע כלל שהוא חתנו.

פנה רבי עקיבא ושאל:

"אם היית יודע שחתנך ילמד

האם היית כך נודר?"

"כמובן שלא" - כלבא שבוע אומר.

"אם כך דע שאני חתנך

ונדרך מחול לך!"

חלק כלבא שבוע את רכושו

ונתן לבתו את מחציתו.